

GILLIAN KING

Ik
misje

ROMAN

‘Verslavingswaarschuwing:
stoppen met lezen is
onmogelijk.’
– Lisette Jonkman

Ik moet nu alleen
En houd me vast als het nodig is
In gedachten en ik zoek je
in alles om me heen
Maar al denk ik soms
dat het zo beter is
Kan ik het niet helpen
dat ik je soms mis
Dat ik je mis – Maaike Ouboter

Hoofdstuk 1

Verleden
Charlotte 16 jaar

Mijn eerste keer was met Maarten Postema. Ik weet eigenlijk niet zeker of het officieel als ontmaagding de boeken in mag. Hij trok mijn slipje omlaag, kwam op me liggen, maakte een laag brommend geluid en rolde weer van me af. De volgende dag zei hij me geen gedag op school. De dagen erna ook niet.

Nachtenlang huilde ik mezelf in slaap en ik nam me heilig voor mannen uit mijn leven te bannen. Maar dat was voor ik kennismaakte met Carsten de Ruijter.

Als er zoiets bestond als mannelijke perfectie, dan kwam hij bijzonder dicht in de buurt. Aantrekkelijk, gevat, muzikaal en een uitbinker in zo'n beetje alle sporten. Ik vond hem volmaakt. Minder volmaakt was dat hij zes jaar ouder was en mij louter zag als het onbeduidende vriendinnetje van zijn kleine zusje Bo.

Vanaf 3 vwo waren we onafscheidelijk, Bo en ik. Dat jaar kwamen we bij elkaar in de klas en we hadden direct een enorme klik. Al snel voelde ze als de grote zus die ik nooit gehad had, maar zo hard nodig had in mijn leven. Ze was maar drie maanden ouder dan ik, maar qua ontwikkeling liep ze jaren voor. Ze had een gevoel voor stijl dat ik nooit kon evenaren, al deed ik nog zo mijn best. Ik hield van haar, ze was mijn beste

vriendin, maar soms haatte ik het om altijd in haar schaduw te staan. Om altijd de minst aantrekkelijke te zijn, de iets dikkere, maar dan wel met kleinere borsten. Om steeds weer te voelen dat de jongens alleen in haar geïnteresseerd waren.

Vanaf het allereerste moment dat ik Carsten zag, was ik verkocht. Wanneer we in dezelfde ruimte waren, was het net alsof mijn lichaam tien kilo lichter werd; ik liep niet meer, ik zweefde. Mijn handpalmen voelden warm aan en heel mijn lichaam bruisde van de spanning. Ik probeerde altijd iets intelligents te zeggen, iets waarvan hij zou denken: goh die Charlie, die heeft ze echt op een rijtje, wat een einstein – maar meestal stond ik als een dom schaap te blaten over het weer en zo. Niet dat het uitmaakte, Carsten toonde geen interesse in me en dat zou heus niet veranderen wanneer ik opeens een IQ van 145 bleek te hebben.

In mijn hoofd had ik de hoop allang opgegeven, verstandelijk wist ik dat Carsten niets voor me voelde, maar mijn lichaam weigerde resoluut om mee te werken. Het bleef maar verraderlijk reageren op elk lachje van Carsten. Sterker nog, hij hoefde niet eens te lachen – als hij strontchagrijnig op de bank lag, voelde ik me nog steeds wee in mijn buik. Dodelijk vermoeiend.

Ik had verwacht dat Bo er ook genoeg van zou krijgen, dat infantiele gedweep met haar broer, maar ze leefde zo met me mee. Zo was Bo, ze gunde me de wereld.

Ik had gehoopt dat mijn gevoelens voor hem zouden afnemen, dat het maar een puberale bevlieging was, maar dat gebeurde niet, integendeel.

‘Uit de wijnkelder gepikt,’ zei Bo op samenzweerderige toon. ‘Geen idee of het een dure fles is, maar pap zal hem vast niet missen.’ Bo voelde zich helemaal in haar element met een glaasje wijn in haar hand, ze leek er ook daadwerkelijk van te genieten.

Het kon mij niet bekoren en ik vond het een vies nasmaakje hebben, maar ik wilde niet dat ze me kinderachtig vond en dwong mezelf steeds een paar kleine slokjes te nemen. Na een tijdje proefde ik niet eens meer dat ik het zo vies vond, het was ook half zo zuur niet meer, eigenlijk vond ik het best te pruimen. Ik voelde me ook een stuk vrolijker.

‘Waar gaan jullie deze zomer ook alweer naar toe?’ Bo leunde tevreden achterover in een grote, felrode chaise longue en leek al wat rozig van de wijn.

‘Geen idee,’ mompelde ik. Ik vond het gênant om toe te moeten geven dat we wederom met een te zwaarbeladen oude Volkswagen gingen kamperen in de Dordogne.

‘Ik kan niet wachten tot ik op Aruba ben, het leven is daar zo fantastisch, je moet je moeder echt eens overhalen om naar de Caraïben te gaan.’

‘Tja, wie weet.’ De kans dat ik mam überhaupt een vliegtuig in kreeg was nihil, laat staan naar Aruba.

‘Nog wat wijn?’

‘Lekker,’ zei ik en ik nestelde me loom in het hoekje van haar bedbank.

Een paar uur later lag mijn gezicht onder het donzige dekbed verscholen, en ik luisterde aandachtig naar de regelmatige ademhaling van Bo die in het bed naast me lag. Het leek wel alsof ze nooit in slaap zou vallen, ze stopte niet met kletsen. Ik was zelf bijna in slaap gedoezeld.

Na een minuut of vijf durfde ik daadwerkelijk het logeerbed uit te klauteren. Het was aardedonker, maar ik slaagde erin om zonder iets om te stoten de slaapkamerdeur te bereiken. Dat was best knap, aangezien Bo een verwoed verzamelaar van prullaria was en elke vierkante decimeter van haar muur in beslag geno-

men werd door een bontgekleurd fotolijstje.

Uiterst behoedzaam duwde ik de ouderwetse deurklink naar beneden. Het maakte veel meer kabaal dan ik gehoopt had. Op mijn tenen, die merkwaardig wankel aanvoelden, sloop ik de gang in. Dat was stap één.

Stap twee omvatte een waterdicht, kristalhelder plan: ik zou mijn pyjama inruilen voor een strakzittend shirt dat ik uit Bo's kast gevist had. Ik had Carsten met zijn vrienden weleens bewonderend horen praten over 'wulps vrouwen'. Geen flauw idee wat hij exact bedoelde met wulps, maar ik wist wel dat ik in mijn zedige pyjama in ieder geval niet aan die omschrijving voldeed. In mijn weinig verhullende shirtje zou ik vervolgens de traptreden afdalen om hem beneden 'per ongeluk' tegen het lijf te lopen en dan zou Cupido de rest doen.

Mijn lichaam tintelde bij de gedachte aan een nachtelijk onderonsje met Carsten. Er was alleen één niet geheel onoverkomelijk probleem: ik durfde niet. Ik stond als levend standbeeld op het hoogpolige tapijt van de overloop. Wat moest ik in vredesnaam zeggen tegen Carsten? Hij zag me al aankomen. Wat deed ik hier eigenlijk? Het leek een bijzonder aannemelijk, volkomen natuurlijk idee toen ik in bed lag, de wijn maakte me ontspannen en zorgeloos, ik voelde me zo levendig en gelukkig, opeens zag ik als in een droom voor me hoe Carsten en ik zoenden en dat was de beste sensatie ooit. Maar nu voelde ik me vooral ontzettend loom en vermoeid. En koud. En dom. En totaal niet sexy. Alsof Carsten mij zou zien staan? Al stond ik poedelnaakt voor zijn neus te limboën.

Ik probeerde mezelf moed in te praten. Dit was een uitgelezen kans. Zijn ouders waren naar een bruiloftsfeestje. Bo lag te slapen. Als ik nu niet naar beneden ging, zou ik wellicht nooit meer de gelegenheid krijgen een-op-een met Carsten te praten.

Dan zou ik straks moeten toekijken hoe hij wéér verliefd werd op een ander. Op Suzy met haar ultrakorte rokjes. Of op Eveline met haar ordinaire decolleté, waar ik met mijn bescheiden cup B stiekem best een beetje jaloers op was. De gedachte aan Carsten met Eveline maakte me misselijk van afgunst. Ik moest naar beneden. Dat moest. ‘Kom op Charlie, je kunt het,’ zei ik tegen mezelf.

‘Charlie? Tegen wie praat je?’

Ik sprong omhoog, mijn ademhaling stokte.

‘Ho, rustig maar, ik ben het,’ zei Carsten, die vanuit het niets opeens achter me stond. Hij legde zijn vingertoppen heel even op mijn schouder, mijn lichaam reageerde direct op zijn aanraking. Ik kon alleen de contouren van zijn gezicht zien, maar het was genoeg om compleet overdonderd te zijn.

‘Ik dacht dat je beneden was. Je liet me schrikken,’ stamelde ik met een debiel stemmetje.

Ik schraapte mijn keel uit ongemak, maar verslikte me en wist met moeite een hoestbui te onderdrukken.

‘Voel je je niet lekker?’

‘Ik voel me prima, ik was eh... ik ben eh... ik weet eigenlijk ook niet zo goed hoe ik hier terecht ben gekomen. Ik ben een beetje slaapdronken, denk ik, ja, dat is het,’ ratelde ik als een kip zonder kop. Ik lachte er even schaaapachtig bij als ik me voelde, maar dat kon Carsten tot mijn opluchting niet zien op de onverlichte overloop.

‘Zal ik het licht even aandoen?’

‘Nee, dat hoeft niet,’ piepte ik gestrest terwijl ik een tel later vier felle spots zag aanfloepen. Ik stond in een lichtroze pyjama-pak voor zijn neus. Geweldig.

‘Is er iets?’ vroeg Carsten aarzelend. Ik hipte heen en weer op mijn blote voeten en voelde me doodongelukkig.

Het wulpse shirt van Bo verstopte ik als een balletje achter mijn rug. Ik hoopte maar dat hij het niet ontdekte. Het zou best handig zijn als er nu iets zinnigs uit mijn mond zou komen. Correctie: het zou best handig zijn als er überhaupt iets over mijn lippen zou rollen, maar ik kon hem alleen maar apathisch aangapen.

‘Charlie?’ Carsten keek me peinzend aan, hij wist zich overduidelijk geen raad met me. Als ik ooit al een kans gemaakt zou hebben, dan had ik die nu eigenhandig om zeep geholpen. ‘Hé, wat is er nou?’ klonk het vriendelijk. Bezorgd bijna. ‘Waarom kijk je zo triest? Je kunt me alles vertellen, hoor. Moet ik iemand in elkaar slaan voor je?’ Hij spande zijn spieren opzichtig aan en knipoogde jongensachtig.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Je bent een beetje als een klein zusje voor me, hoor, dus als je ergens mee zit, moet je het zeggen.’

‘Klein zusje.’ Mijn keel voelde opeens ontzettend droog aan. Hij noemde me zijn kleine zusje. Kon deze nacht nog erger worden? ‘Je weet toch wel dat ik al zestien ben?’ Ik zei het eigenlijk meer tegen mezelf dan tegen hem.

‘Ik weet dat je zestien bent, Charlie,’ zei hij glimlachend. Onze ogen vonden elkaar. ‘En ik ben tweeëntwintig,’ vervolgde hij alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘Veel te oud voor jou.’

‘En wat als ik achttien zou zijn?’

Hij lachte innemend. ‘Dan zou ik meteen een ring om je vinger schuiven.’

‘Echt?’

‘Uiteraard.’ Hij gaf grinnikend een kus op mijn hoofd. ‘Welterusten, kleintje.’

Hoofdstuk 2

Verleden
Charlotte 18 jaar

‘Het mag van mijn moeder, vind je het niet geweldig?’ Bo keek me uitzinnig van vreugde aan. Ze was een opvallende verschijning in haar felrode jurkje dat als een tweede huid om haar lijf gegoten zat. De meeste vrouwelijke bezoekers waren gekleed in een jeans met een eenvoudige top, een enkeling waagde zich aan een iets opvallender outfit, maar niemand was zo extravagant gekleed als Bo. Zij kon zoiets dragen zonder dat het raar overkwam.

‘Wat mag?’ vroeg ik geduldig. Bo sprak soms in raadsels, daar was ik na al die jaren inmiddels wel aan gewend.

‘Mee naar Aruba. Je mag mee naar Aruba. Ik zei toch dat ik dat ging vragen.’ Ze deed een gek dansje en trok daarmee de aandacht van het manvolk dat aan de bar hing met een biertje in de hand.

Ik knipperde verbluft met mijn ogen. Bo had vorige maand een keer vol enthousiasme laten vallen dat ik mee moest gaan naar Aruba, maar dat zei ze al zolang ik haar kende.

‘Mijn ouders vinden het goed. Het wordt geweldig. Aruba is zo geweldig en de clubs daar zijn geweldig. Alles is geweldig. Het strand. De mensen. Het eten. De sfeer. De winkels. Geweldig.’

Ik schoot in de lach. ‘In één woord geweldig dus.’

‘We gaan het zo ge-wel-dig hebben samen.’ Ze sloeg haar armen stevig om me heen, haar armbandjes rinkelden als trian-gels bij mijn oren en ze grijnsde zo breed dat ik vanzelf mee moest lachen.

‘Weet je, Bo.’ Ik maakte me los uit haar armen. ‘Ik vind het heel bijzonder van je ouders dat ik mee mag, maar ik vrees dat mijn bankrekening niet blij wordt van zo’n duur reisje,’ stamelde ik ongemakkelijk. Het voelde rot om haar teleur te stellen.

Bo fronste haar keurig verzorgde wenkbrauwen zo hevig dat er een rimpel op haar voorhoofd verscheen. ‘Nee gekkie, ik bedoel dat je méé mag, op onze kosten, mijn ouders betalen.’

‘Wat? Maar dat kan ik niet aannemen.’ Ik schudde vastbera-den mijn hoofd, maar Bo was net een pitbull: als ze zich ergens in vastbeet, liet ze niet meer los.

‘Het antwoord nee is geen optie,’ zei ze.

‘Ik zou het heel graag willen, maar ik kan toch niet op ander-mans kosten vakantie gaan vieren? Dat voelt niet goed.’

‘Iedere andere vriendin die ik meegevraagd zou hebben, zou meteen een gat in de lucht gesprongen hebben, maar jij voelt je bezwaard. Echt iets voor jou. Ik vind dat bewonderenswaardig en het is een van de redenen dat je mijn beste vriendin bent, maar het is ook ontzettend irritant.’

‘Sorry.’ Het was wel heel verleidelijk om gewoon ja te zeggen.

‘Alsjeblieft Charlie? Het wordt echt fantastisch. Zo’n reis waar we het nog steeds over hebben als we samen in het bejaarden-tehuis aan de thee met koekjes zitten.’

‘Wat voor koekjes?’ grinnikte ik.

‘Chocolate chip cookies natuurlijk,’ zei ze met een grijns. ‘Toe, ga alsjeblieft mee!’

‘Ik ga erover nadenken.’

‘Je mag er voor de vorm over nadenken,’ zei Bo resoluut.

Ik glimlachte en voelde me tegelijkertijd licht in mijn hoofd worden. Ik had maar één bacardi cola op, maar mijn benen voelden loodzwaar aan en mijn nek en schouders deden pijn. Alsof ik een griepje onder de leden had.

Bo leek zich daarentegen opperbest te voelen. Ze maakte wat pirouetteachtige bewegingen op de dansvloer en bleef maar tegen me aan kletsen over Aruba en alle geweldige strandjes en barretjes die we daar konden gaan bezoeken.

‘Baal je dat Carsten er niet is?’ schreeuwde ze na een tijdje uitgelaten in mijn oor. Ik deed net alsof ik haar niet hoorde, wat gezien het volume van de muziek best geloofwaardig was. Ze had overigens gelijk, ik was zwaar teleurgesteld dat Carsten er vanavond niet was. Doorgaans kwam hij op zaterdagavond een drankje doen met zijn voetbalmaten, maar vandaag had hij blijkbaar andere plannen.

‘Onbegrijpelijk dat je nog steeds interesse in hem hebt. Kijk om je heen, zoveel knappe mannen, en jij bent al jaren smoorverliefd op mijn broer.’ Ik zag, tussen de puistenkoppen door, inderdaad een aantal redelijk aantrekkelijke mannen. Overigens vergaapten zij zich vooral aan het ranke figuurtje van Bo. Ellenlange benen, mooie borsten, blonde wapperende haren. Het maakte me niet uit. Er was maar één iemand wiens interesse ik graag aanwakkerde en ik wist honderd procent zeker dat hij nooit voor Bo zou vallen.

‘Ik denk niet dat ik jou ooit kan overtuigen wat er nu zo ongelofelijk sexy aan Carsten is,’ zei ik grijnzend.

Bo trok een vies gezicht. ‘De gedachte dat je ooit seks met mijn broer hebt. Jakkas. Lig je dan stilletjes onder hem of ben je meer het type cowgirl? Jihaa.’ Bo kwam niet meer bij van het lachen.

‘Zeg, voor iemand die de gedachte aan seks met je broer on-

appetijtelijk vindt, heb je behoorlijk veel interesse in de details. En maak je geen zorgen. De kans dat je broer en ik ooit seks hebben is te verwaarlozen.'

'Ach hou op, jullie draaien al eeuwen om elkaar heen. Het is een kwestie van tijd voor je bij hem in bed ligt. Jullie zijn net Hans en Grietje.'

'Hans en Grietje? Die waren broer en zus.'

'Romeo en Julia dan.'

'Die gaan dood, lekker dan.'

'Uwe hoogheid Wim-Lex en zijn sprankelende Máxima?'

'Allemachtig Bo, kun je nu werkelijk niet een wat aansprekender stelletje noemen ter vergelijking? Wat denk je van Brad en Angelina? David en Victoria?'

'Ook goed. Zolang je maar niet ontkent dat jullie al eeuwen als smoorverliefde pubers om elkaar heen draaien.'

'Dat valt best mee,' zei ik, al kon ik niet ontkennen dat de spanning tussen mij en Carsten al maandenlang gonsde. Ik zag aan alles dat hij verliefd op me was en de halve wereld wist dat ik idolaat van hem was, maar geen van beiden durfden we de eerste stap te zetten. Alsof we allebei doodsbang waren om onze kostbare vriendschap te verpesten.

'Wat een hitte hier. Ze hebben veel te veel mensen binnengelaten.' Ze blies theatraal een pluk haar uit haar gezicht. Zonder succes. Het bleef deels aan haar bezwete voorhoofd plakken.

'Zullen we anders zo gaan?' opperde ik tegen beter weten in. Het was net na middernacht, de kans dat ik Bo op dit tijdstip mee naar huis wist te krijgen, was nihil. Bo bleef het liefst dansen tot de zon weer opkwam.

'Nu al? Het is nog supervroeg. Ik haal nog wat drankjes voor ons. Jasmijn en Ella komen ook zo, het wordt supergezellig.'

'Ik hoef echt geen drank. Om eerlijk te zijn voel ik me honds-

beroerd. Zullen we anders zo gaan? Ik kan ook een taxi nemen, dan kun jij langer blijven.'

Bo staaarde me hevig fronsend aan. 'Nu je het zegt, je ziet er inderdaad beroerd uit. Lekker egocentrisch van me dat me dat nu pas opvalt. Gaat het wel?' Ze gaf me een knuffel. 'Natuurlijk breng ik je naar huis.'

Dankbaar vertrok ik richting garderobe. Gelukkig stond er amper een rij. Ik voelde een koude rilling door mijn lijf schieten en verlangde naar mijn bed. Mijn gewatteerde winterjas voelde al een beetje aan als een warme deken. Ik wikkelde mijn sjaal een paar keer om mijn hals en masseerde mijn slapen, die steeds meer begonnen te kloppen.

'Ga je nu al naar huis, schoonheid? Het feest moet nog beginnen.' Een onbekende jongen glimlachte zijn tanden bloot. Hij was zeker niet onaantrekkelijk, maar hij had iets glads over zich. 'Laat me je trakteren op een drankje.' Hij legde zijn arm op mijn rug en zijn gezicht was opeens gevaarlijk dicht bij het mijne. 'Hmm, zelfde parfum als mijn ex,' snoof hij met een grijns.

'Kan ik je even spreken, Charlie?' Die stem herkende ik uit duizenden. Ik draaide me om en staaarde recht in Carstens fraaie gezicht. Hij keek allesbehalve vrolijk en hij troonde me weg bij de jongen die me als toegift trakteerde op een vette knipoog.

'Wat moest hij van je?'

'Wie? Die jongen?'

Carsten keek nog steeds chagrijnig. 'Weet je wel wie dat is? Die gast heeft elk weekend een ander, dat is echt geen jongen voor jou.'

'Hij is wel knap,' zei ik plagend. 'Ben jij soms een beetje jaloers?'

'Helemaal niet,' zei Carsten, maar zijn lichaamstaal sprak boekdelen.

‘Schattig,’ zei ik grijnzend.

‘Ik wil je gewoon behoeden voor fouten.’

‘Je lijkt mijn vader wel. Wel een sexy vadertje, hoor.’

‘Een sexy vadertje? Moet ik dat als compliment opvatten?’

Hij lachte speels en zag er zo heerlijk uit dat ik mijn ogen niet van hem kon afhouden. ‘Waarom heb je je jas eigenlijk aan, ga je nu al naar huis?’

‘Ik voel me niet zo lekker.’

‘Te veel gedronken?’

‘Keelpijn, mijn hoofd bonkt, ik denk dat ik een griepje onder de leden heb.’

Onze ogen hielden elkaar vast. Ik kende elk detail van zijn gezicht, maar toch bleef ik gebiologeerd naar hem staren.

Even leek het alsof hij zijn armen om me heen zou slaan, dat wilde ik zo graag, maar hij hield afstand.

Oogcontact. Daar waren we door de jaren heen zo goed in geworden. Elkaar net iets te lang aankijken. Elkaar het gevoel geven dat we de enige op aarde waren. Aantrekken en afstoten. Altijd flirterig, steeds weer elkaar opzoeken en uitdagen, maar nooit over het randje.

Maar nu voelde het opeens anders. Er was zoveel spanning tussen ons. Ik draaide mijn gezicht omhoog, nooit eerder waren onze lippen zo dicht bij elkaar.

‘Ik kan er niet tegen als je er zo zielig uitziet,’ zei hij.

Ik trok plagend een extra pruillipje.

‘En ik kan er ook niet tegen als iemand anders je probeert te versieren.’

‘O? Waarom niet dan?’ vroeg ik, en ik wilde hem zo graag zoenen.

‘Je weet wel waarom.’

‘Omdat je me als klein zusje ziet?’

‘Ik zie je al heel lang niet meer als klein zusje.’

‘Hoe zie je me dan?’

‘Hoe ik je zie?’ Hij kwam steeds dichterbij tegen me aan staan.

‘Nou?’ fluisterde ik ademloos.

Zijn mond was nu zo dichtbij dat ik zijn adem kon voelen. Steeds dichterbij. Ik had verwacht dat hij zich zou terugtrekken, maar dat gebeurde niet.

Zijn lippen als vanzelf op die van mij. Hij kustte me en heel even was ik het gelukkigste meisje op aarde. Ik weet niet hoelang we zo stonden. Een paar tellen? Een paar minuten? Het voelde beter dan in al mijn dromen. Met moeite liet ik hem los.

‘Waarom hebben we dit niet veel eerder gedaan?’ zei hij. Hij streek een pluk haar uit mijn gezicht en ik barstte bijna uit elkaar van verliefdheid.

‘Geen idee,’ fluisterde ik en ik legde mijn hoofd tegen zijn borst. Ik durfde het nauwelijks te geloven, na al die jaren. Het voelde zo ongelooflijk goed aan. Wat als het een bevestiging was? Wat als hij er spijt van kreeg?

Mijn hoofd veerde op. ‘Betekent dit dat we... Hebben we nu iets?’ vroeg ik onzeker.

‘Zou je dat willen?’ vroeg Carsten plagerig. Hij zoende me teder op mijn voorhoofd. ‘Ik laat je nooit meer gaan,’ zei hij, en ik las in zijn ogen dat hij het meende.

‘Zag ik het nu goed? Stond je te zoenen met mijn broer? Hebben jullie nu een relatie? Betekent dit dat je meegaat? Dit is te veel voor mijn hoofd.’ Bo sprong nog net niet op en neer van enthousiasme. ‘Ik weet niet of ik het nu ranzig of geweldig moet vinden dat je met mijn broer stond te zoenen.’

‘Hij zoende me opeens,’ zei ik dromerig en smoorverliefd. Hij zoende me. Eindelijk.

‘Je zou je gezicht eens moeten zien. Je straalt als een discobal,’ zei Bo lachend. Ze keek me onderzoekend aan. ‘Of heb je koorts?’

‘Geen idee, ik heb het er in ieder geval bloedheet van gekregen.’ Ik grijnsde intens gelukkig.

‘Ga je mee naar Aruba? Zeg ja. Zeg ja. Zeg ja.’

‘Ik denk dat ik er maar heel serieus over na moet denken.’ Ik glimlachte non-stop.

‘O yes, dat is een ja, je gaat mee, het wordt zo ontzettend geweldig. Laten we morgen alle details bespreken, ik kan niet wachten, maar nu eerst lekker slapen en beter worden.’

‘Vind je het echt niet erg om al te gaan?’

‘Samen uit, samen thuis.’ Bo stak haar arm door die van mij. Haar jas trok ze niet aan. Ze zwaaide amicaal naar de portier van Club Westwood, die haar met een wellustige blik trakteerde op een vette grijns. Zelfs de waterkoude novemberwind, die met gemak door het dunne stofje van haar jurkje sneed, tastte Bo’s goede humeur niet aan.

‘Zal ik rijden?’ zei ik. Ik reikte naar voren om de autosleutel van haar over te nemen.

‘Ik rijd wel. Dan kun jij lekker je ogen vast dichtdoen. Bovendien heb jij pas net je rijbewijs.’

‘Heb je niet te veel gedronken?’ Ik voelde me nu net zo overbezorgd als mijn eigen moeder.

Bo glimlachte onschuldig. ‘Misschien ietsjepietsje te veel, maar ik zal héél voorzichtig rijden en er is nauwelijks verkeer op dit tijdstip. Maak je geen zorgen.’

Heel even voelde ik een aarzeling. Het begon steeds harder te regenen. Ik beschermde mijn ogen met mijn onderarm tegen de koude, grote druppels die genadeloos op mijn hoofd en gezicht uiteenspatten.

‘Kom, stap in,’ riep Bo en ze nam gehaast plaats achter het stuur.

Ik rende om de auto heen, dook naar binnen en zakte rillend onderuit op de rijdersstoel. Naar huis, naar bed, ik kon niet wachten.

Bo startte haar zwarte Citroën C1 en gaf een flinke zwieper aan de volumeknop van de radio. Sky Radio. Ze blèrde vrolijk mee met Kelly Clarkson, gevolgd door Robbie Williams, en draaide de hoofdweg op.

‘Oh my god, je hebt mijn broer gezoend.’

‘Hmmm jaaa,’ zwijmelde ik. Ik had me nog nooit zo gelukkig gevoeld.

Het begon steeds harder te regenen. Ik boog voorover naar mijn handtas om nog een honingdropje uit mijn voorvakje te vissen. Ik had geen energie om mee te zingen, maar Bo zong voor twee.

De ruitenwissers zwiepten op volle kracht heen en weer. Ik zag geen hand voor ogen door de regenval, maar Bo leek nergens last van te hebben, ze tikte ritmisch met haar vingertoppen op het stuur en gaf steeds meer gas.

Ik spande de spieren in mijn armen aan, dit voelde opeens allesbehalve goed. Bo reed te hard. Veel te hard. ‘Doe je wel voorzichtig?’

‘Ik heb alles onder controle, stresskipje,’ zei Bo breed lachend. Heel even hadden we oogcontact. Ik schrok me wezenloos, ze zag er tipsy uit, ik had haar nooit moeten laten rijden. Ze zong uit volle borst en duwde het gaspedaal verder in, alsof de muziek haar opzweepte.

Een fel licht doemde op uit de duisternis. Het kwam steeds dichterbij. ‘Bo, pas op,’ krijste ik in blinde paniek. ‘Remmen. Remmen, Bo. Stop.’ Ik kneep mijn ogen dicht en bracht in een

reflex beide armen naar mijn gezicht. Het lawaai van het in elkaar beukende metaal was overweldigend. Ik had nog nooit zo'n angstaanjagend geluid gehoord. Mijn lichaam werd ruw naar voren gelanceerd. Mijn voorhoofd beukte keihard tegen iets aan. Afschuwelijke pijn. Mijn benen brandden. Ik hoorde mezelf schreeuwen.

‘Meisje toch.’

Het was mijn moeders stem, maar het lukte me niet om mijn ogen te openen. Ik was zo moe. Zo verschrikkelijk moe. Nog meer stemmen. Ik begreep niet meer wat ze zeiden. Ik wilde slapen.

‘Charlotte? Probeer je ogen eens open te doen. Ja, goed zo.’ Door een klein spleetje zag ik een man met een doorleefd gezicht naast me staan. Ik kende hem niet. Hij deed me een beetje aan meester Van Vossen van groep acht denken.

Ik knipperde versuft met mijn ogen. Alles deed pijn. Ik bevond me in het ziekenhuis, zoveel was me wel duidelijk toen ik om me heen keek. Ik probeerde de omgeving nog beter in me op te nemen, maar mijn blik bleef steken bij mijn moeder.

Ze stond aan het voeteneinde van het bed. Haar gezichtsuitdrukking was bedrukt en ze zag er compleet afgepeigerd uit. Haar beide handen omklemden de ijzeren stang van het bedframe. Ik zag direct dat ze zich ernstige zorgen maakte en dat maakte me doodsbang.

‘Rustig maar. Je bent in het ziekenhuis.’ Mams stem trilde en ze ontweek mijn blik. Het deed me denken aan die regenachtige avond in maart waarop ze vertelde dat ze ging scheiden van mijn vader.

‘Mam,’ fluisterde ik. Nu ik probeerde te praten, merkte ik hoe ruw en pijnlijk mijn keel aanvoelde. Ik had dorst.

‘Je hebt een ongeluk gehad.’ De man naast me sprak met een wat monotoon stemgeluid. Een arts, aan zijn witte jas te zien. Er zat een klein, bruin vlekje op zijn verder hagelwitte kraag. Zijn boventanden stonden ietwat scheef en zijn ogen lachten niet mee, toen hij minzaam naar me glimlachte.

‘Een ongeluk,’ echode ik. Ik wist nog dat ik onderuitgezakt in Bo’s auto zat. Ik voelde me zo gelukkig omdat Carsten en ik gezoend hadden. Bo zong mee met de radio. Het begon keihard te regenen. Maar daarna? Wat was er in vredesnaam gebeurd?

Als een onsamenhangende film zag ik flarden van het ongeluk. Het felle licht. Die enorme klap. Mijn benen. Pijn. Paniekerig voelde ik of mijn benen nog aan mijn lichaam vastzaten. Het leek net alsof ik geen controle meer had over mijn handen en vingers. Ze trilden helemaal.

‘Bo?’ piepte ik paniekerig. ‘Waar is Bo?’ Mijn stem sloeg over en ik kreeg het ontzettend benauwd.

‘Kalm aan maar even, jongedame,’ klonk het vriendelijk naast me. ‘Je lichaam heeft een enorme klap te verwerken gekregen. Je was er slecht aan toe. Je hoofd heeft het flink te verduren gehad, er is sprake van een hersenkneuzing. Het is belangrijk dat je...’

‘Bo?’ viel ik hem in de rede. Het deed pijn om mijn hoofd te draaien naar mijn moeder, die me zwijgend aanstaarde. Waarom zei niemand iets?

‘Mam?’

Ze kwam naast me staan. Ze glimlachte, maar ik zag dat ze die lach uit alle macht op haar gezicht perste. Een neplach, net als de dokter.

‘Probeer nog wat te rusten, Lotje.’ Lotje. Zo had ze me al jaren niet meer genoemd. Mam boog voorover en legde haar bevedende hand op die van mij. Haar ogen vulden zich met tranen. Ik kreeg het er koud van. Wat verzwegen ze? In haar hals zag ik de

welbekende rode, grillige vlekken verschijnen. Die had ze altijd wanneer ze gestrest was.

‘En Bo, mam?’ smeekte ik. Mijn stem klonk net zo breekbaar als ik me voelde. Ik was zo verschrikkelijk moe.

‘Bo heeft het niet gered, lieverd. Het spijt me zo.’

Charlies gemis en schuldgevoel zijn te groot om mee te leven – dus gaat ze weg

Jarenlang was ze de te jonge beste vriendin van zijn zusje Bo, maar als Charlie achttien is, ziet Carsten haar eindelijk staan. Na een avond uit stap Charlie samen met Bo in de auto. Bo heeft wat te veel gedronken en Charlie wil haar tegenhouden, maar doet het uiteindelijk niet. Ze krijgen een ernstig ongeval en Bo is op slag dood.

Het verlies slaat niet zomaar een gat in Charlies leven, maar een krater. Ze kan niet anders dan weggaan uit Wassenaar. Ze trekt in bij haar stiefzusje in Hilversum en ontmoet James, een jongen die ontzettend fout nieuws is. Charlie raakt hoe langer hoe meer verwijderd van alles wat haar lief was. Ze mist Carsten, maar ze wil hem niet laten zien wie ze nu is geworden. Ze mist de persoon die ze ooit geweest is. Is er nog een weg terug?

GILLIAN KING slaat met deze aangrijpende feelgoodroman een krater in je hart, maar vult die daarna ook langzaam weer op. Ze maakt met haar rake beschrijvingen en trefzekere opbouw allerlei emoties los. Gillian King woont met haar man, dochter en zoon in Den Haag, waar al haar boeken zich grotendeels afspelen.

NUR 340

9 789020 535600